

Ἐξ ὅσων μέχρι τοῦδε διελάθομεν καταφαινεται ὅτι αἱ Μοῖραι, κατὰ τὰς δοξασίας τοῦ λαοῦ, εἰσὶν ἔφοροι τῆς εἰμαρμένης τῶν ἀνθρώπων, καὶ πρὸ πάντων τῶν κυριωτέρων περιστάσεων τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ἡτοι τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ γάμου· διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν καὶ τοῦ θανάτου κυρίως ἔφοροι νομίζονται αἱ Μοῖραι, ώστε καὶ πρὸς ταύτας πολλὰς ὁμοιότητας παρουσιάζουσαι. Νεράζεις, ἀς ἀλλαχοῦ ἀπεδείξαμεν ψυχοπομποὺς θεότητας¹⁾. Ἐκ τούτου ἐξηγεῖται καὶ ἡ παροιμιώδης φράσις Δὲν ἔρει τὰ τρία κακὰ τῆς Μοῖρας τού, ἐπὶ ἀνθρώπου ἀμαθεστάτου λεγομένη, ἔνθα ως τρία κακὰ τῆς Μοῖρας ἐννοοῦνται τσως ἡ γέννησις, ὁ γάμος καὶ ὁ θάνατος. Η Μοῖρα ἀναφέρεται προξενοῦσα θάνατον ἐν τοῖς ἔξῆς στίχοις δημοτικοῦ τινος ἄσματος. Παρακαλῶ σε, Μοῖρά μοι, νὰ μὴ μὲ ξενιτέψῃς, καὶ ἀν λάχη καὶ ξενιτευτῷ, θάνατο μὴ μου δώ— [σρ̄ 2.)

Διὰ τὴν ἴδιότητά των ταύτην αἱ Μοῖραι νομίζονται κλώθουσαι, ώστε αἱ Μοῖραι τῶν ἀρχαίων, διότι ως καὶ ἀλλαχοῦ ἐκτενέστερον ὡμιλήσαμεν²⁾, τὸ κλώθειν εἶναι χαρακτηριστικὸν τῶν ψυχοπομπῶν θεοτήτων, τοῦ νήματος ἀπεικονίζοντος συμβολικῶς τὸν ἀνθρώπινον βίον. Ἐν Ἀραχώβῃ πιστεύουσιν ὅτι ἐκ τῶν τριῶν Μοῖρῶν ἡ μὲν ὄριζε τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς τοῦ μαιρανομένου νηπίου, ἐν φέρει τὸ γυνέμα, ἡ δὲ ἐπιδαφιλεύει τὴν καλὴν τύχην, Καλούμοιρα διὰ τοῦτο καλουμένη, καὶ ἡ τελευταῖα τὴν κακήν, διὸ καὶ Κακούμοιρα ἐπονομάζεται³⁾. Συνειθί-

1) Βλ. τῆς ἡμετέρας Μελέτης κλπ. τ. I σ. 109 κε.

2) Ζαυπέλ., Ἀσμ., ἐπιμ. σ. 750.—Passow, ἀρ. 383. Schmidt, I σ. 219.—Αἱ Μοῖραι καὶ παρ’ ἀρχαίοις ἐνομίζοντο ψυχοπομποὶ θεότητες ἐκτὸς πολλῶν ἀλλων βλ. Καλλίνον, παρὰ Στοῦντιφ (Ἀνθολ. Ν.Δ. 19.)

.... θάνατος δὲ τότε ἔσσεται, ὅκκότε κεν δὴ Μοῖραι ἐπικλώσωσιν...

3) Βλ. τῆς ἡμετέρας Μελέτης ἐπὶ τοῦ βίου τῶν ν. Ἑλλήνων τ. I σ. 113 κε.

4) Schmidt, αὐτ. σ. 212.

ζουσι δὲ καὶ τὰς ἐκφράσεις μαζώθηκε τὸ κουβάρ’ τον, ἢ κόπηκε ἡ κλωστὴ τον, ἀντὶ ἀπέθανε, καὶ τάναπαλιν: ἡ κλωστὴ τον ἡταν γερή (ἡ δυνατὴ, χοντρὴ) καὶ δὲν κόπηκε, ὅπερ λέγεται ἐπὶ τῶν ως ἐκ θαύματος θεραπευθέντων ἐκ βαρείας ἀσθενείας⁴⁾.

Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Π ΕΝ ΩΡΑΙ ΓΑΜΟΥ

ΗΘΟΠΟΪΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

(Η ὑπόθεσις ἐλήφθη ἐκ γαλλικῆς παραστάσεως)

Πρόσωπα

ΧΡΗΣΤΟΓΛΗΣ	.....	Ιτῶν	45
ΜΑΡΙΩΡΗ,	σύζυγός του	.....	35
ΧΑΡΙΚΑΕΙΑ,	θυγάτηρ αὐτῶν	.....	45
ΚΛΣΤΟΡΙΔΗΣ,	ἀνάδοχος τῆς Χαρικλείας	55	
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ,	μυηστήρ	.....	24
ΘΑΝΑΣΗΣ,	ὑπηρέτης τοῦ Χρηστούλη	.....	45

[Η σκηνὴ εἰς ἐξοχήν τινα πλησίου πολὺ τῶν Ἀθηνῶν.]

Ἄθωσα τοῦ οἴκου τοῦ Χρηστούλη — Θύρα πρὸς τὸ βάθος καὶ ἀνὰ δύο ἑκατόρωθεν. Αριστερόθεν τοῦ θεατοῦ κλειδωμάτων καὶ βολία ἐπ’ αὐτοῦ ἐπίσης τράπεζα μεθ’ ὅλων τῶν πρὸς γραφήν χρησίμων. Δεξιόθεν ἄλλη τράπεζα, ἐφ’ ἣς γυναικεῖα ἐργάζεται καὶ ἐν ψελίδιον. Καθίσματα παρὰ τὰς τραπέζας, διάφορα ἄλλα ἀπλαῖς ἐπιπλα. Εἰκόνες τινες ἀντρημέναι εἰς τοὺς τοίχους κ. τ. λ.

Ἐποχὴ σύγχρονος.

ΣΚΗΝΗ Α'

ΧΡΗΣΤΟΓΛΗΣ καὶ ΜΑΡΙΩΡΗ.

ΧΡΗΣΤΟΓΛΗΣ (ρεφῶν ταμβάκον).

Γυναικά μου, βαρέθηκα νὰ βλέπω τὰς προετοιμασίας σου. Τί βιάζεσαι;

ΜΑΡΙΩΡΗ

(Διευθετοῦσα ἀπηρέλητος τὰ τῆς αἰθουσῆς.)

"Οπου κι' ἀν ἦνε ἔρχεται ὁ Ἀριστείδης, ὁ γαμβρός μας.

4) Schmidt, αὐτ. σ. 220.

ΧΡΗΣΤΟΥΓΛΗΣ

Ἐχεις τρεῖς ώραις καιρὸν ἀκόμα.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Καλά· μὰ πότε θὰ προφθάσω τόσα πράγματα; Δὲν εἶνε παῖξε γέλασε. Πρόκειται γὰρ ὑποδεχθῶμεν γαμβρὸν, καὶ θέλεις νᾶλθη νὰ μᾶς εὔρῃ ὅπως εἴμεθα κάθε ἡμέραν; τι θὰ λέγῃ ὑστερα; Αὐτὸι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχεύρουν νὰ φερθοῦν. Πότε θὰ σκουπίσωμεν, πότε θὰ προετοιμάσωμεν τὰ γεῦμα, πότε θὰ κάμωμε τόσα ἄλλα πράγματα;

ΧΡΗΣΤΟΥΓΛΗΣ

Δὲν εἶν' ἀνάγκη τίποτε νὰ κάμης. Ὁ 'Αριστείδης τέτοια πράγματα δὲν τ' ἀγαπᾷ. Ἐπειτα, συγύριζε μὲ τὴν ἡσυχίαν σου τούλαχιστον. Βγάζεσαι, ώς νὰ ἐπρόκειτο νὰ πανδρευθῆς σύ. Ὁ 'Αριστείδης σὲ ἐπαναλέγω δὲν θέλει ἐπιδείξεις καὶ προσποιημένους εὐγενεῖς τρόπους. Ἔκατάλαβες;

ΜΑΡΙΩΡΗ

Κ' ἔγώ σὲ λέγω δὲν τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς μου νὰ κάθουμε μὲ σταυρωμένα χέρյα, ἐνῷ πρόκειται νὰ δεχθῶ γαμβρόν; Τι νοικοκυρά, τι μητέρα εἶμαι τότ' ἔγώ! Ἀν δὲν σ' ἀρέσῃ, πήγαινε 'ς τὸ καφφενίον, ὅπως τὸ κάνεις πάντα ὅταν ἔχουμε συγγρίσματα· σὲ ἔξερω ἐσὺ θέλεις νὰ μὴ βλέπεις νοικοκυριά.

ΧΡΗΣΤΟΥΓΛΗΣ

Ἄλι! χάλασε λοιπὸν τὸν κόσμον καὶ νὰ ιδοῦμε τότε ποῦ θὰ εύρῃς γαμβρόν.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Ἐγὼ θυμοῦμαι τί κακὸ ποῦ ἔγινε 'ς τὸ σπίτι μας, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃς νὰ μ' ίδης, πρὶν δοθῆ ἀκόμη ἡ τελευταῖα ἀπάντησις. Μյὰ φορὰ κανεῖς, θὰ πανδρεύσῃ τὴν κόρην του· δὲν τὴν πανδρεύει κάθ' ἡμέραν.

ΧΡΗΣΤΟΥΓΛΗΣ

Ίσα, ίσα λοιπὸν δὲν πρέπει νᾶχης τόσα τρεχάματα, διότι δὲν τὸν κάμαμε ἀκόμη γαμβρόν μας τὸν Ἅριστείδην.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Πῶς; δὲν μᾶς ἔμήνυσε πῶς θὰ ἔλθῃ σήμερον νὰ ιδῇ τὴν κόρην μας Χαρίκλειαν;

ΧΡΗΣΤΟΥΓΛΗΣ

Ναι, Μαριωρή μου· ἀλλὰ ίσως θὰ ήνε ἡ πρώτη καὶ τελευταία φορὰ ποῦ τὸν βλέπομεν, ἀνίσως καὶ δὲν τοῦ ἀρέσῃ ἡ δὲν τὸν ἀρέσωμεν.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Κρῖμα θὰ ἥτον δμως νὰ τὸν χάναμε τέτοιον γαμβρόν, Χρηστούλη μου. Μὲ εἶπαν τόσα καλὰ δι' αὐτόν.

ΧΡΗΣΤΟΥΓΛΗΣ

Ἄμ! ἔγώ! τέσσαραις μέραις τώρα πηγαίνω 'ς τὰς Ἀθήνας καὶ ἔξετάξω κι' ὅλο καλὰ μὲ λέγουν, διὰ τὸν Ἅριστείδην. Δὲν ἔχει φαίνεται συγγενεῖς αὐτὸς ὁ νέος καὶ θέλει νὰ ἔμβῃ σὲ καμμιὰ καλὴ καὶ φρόνιμη οἰκογένειαν, μόνου καὶ μόνου διὰ νὰ ἔχῃ φίλους καὶ συγγενεῖς, τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς συγγενεῖς τῆς γυναικός του.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Βάλε πῶς δὲν τὸν μέλει καὶ τίποτε, ἀν ἡ γυναικά του δὲν εἶναι ἀριστοκράτισσα!

ΧΡΗΣΤΟΥΓΛΗΣ

Οχι, δχι βέβαια· ἀλλὰ τὶ διάβολο! κ' ἔγώ χαμάλης δὲν γεννήθηκα. Ο πατέρας μου ὁ μακαρίτης ὑπῆρξε καὶ ἔνορκος!

ΜΑΡΙΩΡΗ

Ἐμαθα πῶς δὲν ζητεῖ καὶ μεγάλη προῖκα!

ΧΡΗΣΤΟΥΓΛΗΣ

Νὰ σὲ πῶ; ἔγώ τὴν κόρην μου θὰ τὴν προικίσω· ἀ! ἀ! δὲν δέχουμε νὰ πούνε πῶς ὁ Χρηστούλης θέλησε νὰ ξεφορτωθῇ τὴν κόρην του μὲ μόνην τὴν εὔμορφιά της καὶ τὴν ἀνατροφήν της, ὅπως τὸ κάμνουν κάμποσες μεγαλοπιασμέναις οἰκογένειαις.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Καλὸς, καλὸς γάμος, τι γὰ θέλεις! Πήγαινε τώρα καὶ ἄφεις με νὰ συγ-

ρίσω ἐδῶ. (Διευθετοῦσαφορά πράγματα πάλιν, καὶ ὁ Χρηστούλης ποιεῖ μορφασμοὺς ἀνυπομονήσιας).

ΧΡΗΣΤΟΓΛΗΣ

"Ἄχ! αὐταῖς γέγοναίκες μὲ τὰ νοικοκυρζά τους!

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ (εὔωθεν.)

Περίμεν' ἐδῶ, ἀμαξᾶ, μίαν στιγμήν. Θὰ φύγωμεν πάλιν.

ΧΡΗΣΤΟΓΛΗΣ

"Ἡ φωνὴ τοῦ Καστορίδη, τοῦ κουμπάρου μας!

ΜΑΡΙΩΡΗ

Αἱ, τώρα τὴν χαράν του, ἄμα μάθη τὰ νέα!... "Ἐνα χρόνον καταγίνεται νὰ εῦρῃ καλὸν γαμβρὸν διὰ τὴν βαπτιστικήν του καὶ τώρα θὰ τοῦ ποῦμε ἔλα νὰ τὴν στεφανώσῃς... τὸν ηὔραμε!

ΧΡΗΣΤΟΓΛΗΣ

"Αφησε, ἀφησε ἐγὼ νὰ τοῦ τὸ πῶ. Θὰ πετάξῃ ἀπ' τὴν χαράν του.

—

Σ Κ Η Ν Η Β'.

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

(Βιαλούς εἰσεργάμενος καὶ προσκρούων κατὰ τοῦ Χρηστούλη πηγαίνοντος εἰς προυπάντησίν του.)

ΧΡΗΣΤΟΓΛΗΣ

Βρὲ ἀδελφὲ, μ' ἐσκότωσες· τῇ βίᾳ εἰν' αὐτή; δλοις 'σ' τὰ βιαστικά σας εἰσθε σήμερα.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Βιάζομαι βέβαια, δταν πρόκειται νὰ ὑπηρετήσω τοὺς φίλους μου...

ΧΡΗΣΤΟΓΛΗΣ

Νὰ τοὺς σπάσῃς τὴν μύτη δηλαδή. (Ψεύει τὴν δίνα του.)

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Σ' ἐπόνεσε;

ΧΡΗΣΤΟΓΛΗΣ

"Ἄ μπά!

ΜΑΡΙΩΡΗ

Χρηστούλη μου θέλεις κρύο νερό;

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Καλὲ δὲν εἶνε τίποτε! Ἀκοῦστε με λοιπόν! Εἰδήσεις φέρω, φίλοι μου... Εἰδήσεις περιφήμους... περὶ γάμου...

ΜΑΡΙΩΡΗ

Κ' ἐμεῖς εἰδήσεις εἴχαμε νὰ σὲ ποῦμε...

ΧΡΗΣΤΟΓΛΗΣ (πρὸς τὴν Μαριωρήν.)

"Αφες με σὲ εἶπα, ἐμένα...

ΜΑΡΙΩΡΗ (πρὸς τὸν Καστορίδην.)

Εἶδες σύμπτωσιν...

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

"Εσεῖς εἰσθε δλο λόγια, μὰ ἐγὼ εἴμαι καὶ ἔργα· δὲν εἰνε τὸ ἴδιο, βλέπετε..

ΜΑΡΙΩΡΗ

Καλὲ...

ΧΡΗΣΤΟΓΛΗΣ (διακόπτων αὐτὴν ιδιαιτέρως.)

Σώπα ἐσύ· μὲ τρόπον πρέπει νὰ ληθῇ τὸ πρᾶγμα.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

"Εγὼ τὴν Χαρίκλειαν τὴν ἀγαπῶ, ως κόρην μου...

ΧΡΗΣΤΟΓΛΗΣ

Κ' ἐκείνη ἡ καῦμένη, ως δεύτερον πατέρα της..

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

"Ἐνα χρόνο τώρα καταγίνομαι νὰ τῆς εῦρω γαμβρὸν ὅπως τὸν θέλω· καὶ τέλος πάντων σήμερα ἔρχομαι νὰ σᾶς ὑποβάλλω τὸ ἀποτέλεσμα τῶν κόπων μου.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Τί, τί, τί, τί λέσ;

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Λέγω πῶς δὲν 'χάσατε περιμένοντας. "Επιτυχία πλήρης! ἀριστος γαμβρός! ἀφοῦ ἐγὼ τὸν ηὔρα, φαντάσου! 'Ἄς μὴ πολυλογῷ... Τὴν κόρην σας ζητεῖ ὁ νιὸς τοῦ Βουλευτοῦ τῆς Βραχονήσου...

ΧΡΗΣΤΟΓΛΗΣ (μετ' ἐκπλήξεως.)

"Ο Κύριος Χηνόπουλος;

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

"Ναι, ναι, ναι· ὁ κύριος Χηνόπουλος ζητεῖ εἰς γάμου τὴν Χαρίκλειαν! Οὐφ! ξέσκασα! Νὰ σᾶς φέρω καὶ ἐπιστολήν του (ἐγγειρίζει ἐπιστολὴν εἰς τὸν Χρηστούλην, δοτις μένει κεχγηνώς, ὅπως καὶ ἡ σύζυγός του.) 'Αλλὰ τί ἔχετ' ἐσεῖς; 'Άπορῶ πῶς δὲν χαίρεσθε! ἐγὼ φοβούμουν μὴ σᾶς φέρη

συγκοπὴν ἡ μεγάλη χαρὰ, καὶ ἀπ' τὸν δρόμον ἀκόμη ἐσχεδίαζα προλόγους . . . τοὺς ὄποιος ἐλησμύνησα νὰ σᾶς πῶ . . . δὲν πειράζει ὅμως σᾶς τοὺς λέγω τώρα.. ('Εν τούτῳ τῷ μεταξὺ οἱ δύο σύζυγοι βλέπονται ἀμοιβαῖς ἐκπεπληγμένοι καὶ διαφόρους ποιεῦντες συνθηματικοὺς μορφασμούς.)

ΧΡΗΣΤΟΓΛΗΣ

'Αγαπητέ μου Καστορίδη, μᾶς συνεκλινήσε πολὺ αὐτὸν τὸ δεῖγμα τῆς φιλίας σου . . . ἀλλὰ δυστυχῶς ὑπεσχέθην τὴν κόρην μου εἰς ἄλλον . . .

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Εἰς ἄλλον; καὶ ἀξιζει αὐτὸς ὅσον ἀξιζει ὁ νίδος ἐνδει βουλευτοῦ; Θὰ ἔχης δι' αὐτοῦ τὴν εὔνοιαν τοῦ ὑπουργοῦ . . . δὲν εἶναι λίγον πρᾶγμα.

ΧΡΗΣΤΟΓΛΗΣ

'Εγὼ γνωρίζεις πῶς δὲν ζητῶ πολλά· ἀρκοῦμαι εἰς τὰ ὄλιγα ποῦ ἔχω . . .

ΜΑΡΙΩΡΗ

Ναὶ δὲν θέλουμ' ἡμεῖς μεγάλα καὶ . . .

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Τί λέτε τώρα; εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ θέλῃς καὶ σὺ, Χρηστούλη, κάμμια θέσιν, τούλαχιστον διὰ κανένα συγγενῆ σου, διὰ κανένα φίλου σου, δι' ἐμὲ τέλος πάντων . . . 'Η εὔνοια . . .

ΧΡΗΣΤΟΓΛΗΣ (διακόπτων.)

Σὲ εἶπα, Καστορίδη μου, εὔνοιαν δὲν ἐπιζητῶ. Θέλω μόνον δικαιοσύνην, καὶ αὐτὴν δόξα τῷ Θεῷ τὴν ἀπολαμβάνω.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Τί παράδοξος ἀνθρωπος! δὲν σκέπτεσαι ὅτι δικαιοσύνη σήμερον ὡς πρὸς τὰς θέσεις εἶναι εὔνοια;

ΜΑΡΙΩΡΗ

(ἐπεμβαίνοντα γεγωνούσα τῇ φωνῇ.)

'Ο γαμβρός μας δὲν ἔχει τὴν ἀνάγκην κάνεινός εἶναι πλούσιος, ἔχει ως δέκα χιλιάδας εἰσόδημα· ἀγόρασε ἑδῶ κοντά μας ἓνα σπίτι, ποῦ νὰ τὸ ιδῆς! . . .

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

'Αδύνατον!

ΜΑΡΙΩΡΗ

'Εκεῖνο ποῦ σᾶς λέγω . . .

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Ποιὸς ἔξεύρει πῶς τὰ σύναξε αὐτὰ τὰ χρήματα. Θὰ ἦνε κάνενας ὄψιπλουτος! (Μετὰ πικρίας.) 'Αλλὰ τὸ κάθουμε τώρα καὶ συζητῶ; Μήπως δὲν εἶσθε ἐλεύθεροι νὰ κάμετε ὅπως θέλετε; Εἰν 'ιδική σας κόρη ἡ Χαρίκλεια . . . (Περιπατεῖ μὲ τὰς γείτρας ὅπιστα κινδύνην τὴν κεφαλήν.)

ΧΡΗΣΤΟΓΛΗΣ

Τί; πικράθηκες, Καστορίδη μου; 'Α, καῦμένε, δὲν ἥλπιζα νὰ ἥσαι τόσῳ μικροφιλότιμος. Καλὲ δὲν βλέπετε; 'Εθύμωσε. Δὲν τὸ ἐπίστενα! σὺ ὁ κάλλιστος μας φίλος νὰ δυσαρεστηθῆς ἐπειδὴ ηὕραμε γαμβρὸν γιὰ τὴν βαπτιστικήν σου; Καὶ διατί; διότι δὲν τὸν ἔξέλεξες σύ!

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

(προσπαθῶν νὰ φανῇ ἀπαθή.)

'Εγώ;

ΧΡΗΣΤΟΓΛΗΣ

'Ελα, ἔλα· ἂς τὸ ἀφήσωμεν αὐτά· πᾶμε εἰς τὸ γραφεῖόν μου νὰ τὰ ποῦμε, νὰ μὴ μᾶς ἀκούσῃ ἡ κόρη μου . . . Μαριωρή μου, πρόσεχε μὴν εἰπῆς τίποτε εἰς τὴν Χαρίκλειαν . . . Δὲν εἶνε καλὸν νὰ τὰ ἔξεύρη αὐτὰ τὰ πράγματα.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Τί μυστικότης!

ΧΡΗΣΤΟΓΛΗΣ

Σὲ 'πέρασ' ὁ θυμός σου, Καστορίδη μου;

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

'Εγὼ, θυμωμένος; τί λέει;

ΜΑΡΙΩΡΗ

'Ελα, πηγαίνετε κ' ἔρχετε ἡ κόρη μου. (ὁ Καστορίδης καὶ ὁ Χρηστούλης ἔξεργονται.)

Σ Κ Π Ν Η Γ'.

ΜΑΡΙΩΡΗ καὶ ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (εἰσέρχεται φαλλούσα.)

Ξανθή κόρη δισκαέτις, ρόδου ἔχοντα τὸ χρῶμα, μέσω ρόδων ἐκυνήγει ἄνθιος φεύγον, χρυσαλλήδα . . .

ΜΑΡΙΩΡΗ

Ποῦ ἦσουν, κόρη μου;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Κάτω 'ς τὸ περιβόλι... ώριμασαν τόσα διπλικά... ἔκοψ' αὐτὰ τὰ δύο ρόδάκινα... (Θέτει αὐτά ἐπὶ τῆς τραπέζης.)

ΜΑΡΙΩΡΗ

Μὰ διατί τρέχεις ὅλο 'ς τὸν ἥλιο; Θὰ μαυρίσῃς, κόρη μου...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἄλ! καὶ τὸ μὲ τοῦτο; τὸ χειμῶνα πάλιν θ' ἀσπρίσω... Νὰ χάσω ἐγὼ τὸν περίπατόν μου... Τὶ καλὰ ποῦ ἦτον κάτω! Ἐσύναξα τόσα ἄνθη, ἀνέγνωσα κάτι ποιήσεις... Ἐπειτα ἔπια ὀλίγον γάλα μὲ ὀλίγον ψωμέ...

ΜΑΡΙΩΡΗ (ἄπειλπις.)

'Επιεις γάλα; ἔφαγες;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Βεβαίως, ἀφοῦ πεινοῦσα τόσο πολύ!

ΜΑΡΙΩΡΗ (κατ' ιδίαν.)

'Ω! δυστυχία μου! καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ Ἀριστείδης πῶς θὰ καθήσ' ἡ κόρη μου 'ς τὸ τραπέζι χωρὶς ὄρεξι; (πρὸς τὴν Χαρίκλειαν) Χαρίκλειά μου, γιατὶ κάμνεις τέτοιαις ἀταξίαις; ἀκοῦς ἐκεῖ; νὰ φᾶς πρωΐ, πρωΐ...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Φοβεῖσαι, μητέρα μου, μήπως μὲ βλάψῃ; Τώρα θὰ κάμω πάλιν ἔναν περίπατο... καὶ χωνεύω... θὰ πάρω μάζυ μου τὸν Θανάσην...

ΜΑΡΙΩΡΗ (κατ' ιδίαν.)

Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε! νὰ φύγῃ τὴν στιγμὴν ποῦ πεινοῦνται ὁ Ἀριστείδης! (πρὸς τὴν Χαρίκλειαν) Χαρίκλειά μου, δὲν θέλω νὰ εὕγης ἔξω, θὰ μ' ἀκούσης;... Ἀλλὰ διατί δὲν ἐφόρεσες σήμερον ἔνα καλλίτερον φουστάνι; εἰσαι ἐλεεινὴ σήμερα... τὸ 'νδύσιμον εἶν' αὐτό;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Μπᾶ! κάθε 'ἡμέρα δὲν φορῶ αὐτὸ τὸ φουστάνι; Μὲ εἰπεις ν' ἀποφεύγω τὰ λούσα...

ΜΑΡΙΩΡΗ

Nai... ἔχεις δίκαιον... ἀλλὰ κάποτε... εἶνε κάτι περιστάσεις... Ἀκουσέ με· πήγαινε νὰ δοκιμάσῃς ἐκεῖνο τὸ

φουστάνι 'ποῦ σ' ἐτελείωσα χθὲς, νὰ ίδούμε πῶς σὲ πηγαίνει... Κτενίσου καὶ ὀλίγον... φόρεσε ἐκεῖνα...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Μήπως θὰ ἔλθουν ξένοι σήμερον νὰ μᾶς ἐπισκεφθοῦν; ποῖον πεινέντε;

ΜΑΡΙΩΡΗ

'Οχι... κάνεναν... Ἀλλὰ πρέπει νὰ μ' ἐννοήσ... ποιὸς ἔσειρει ἄραγε... Εἰς τὴν ἥλικίαν σου μία νέα πρέπει πάντα νὰ πεινοῦν... ἐκεῖνα ποῦ δὲν πεινέντε...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (κατ' ιδίαν.)

Δὲν ἔννοω τί ἔχει σήμερον ἡ μητέρα μου! τὶ ἄραγε θὰ συμβῆ;

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΘΑΝΑΣΗΣ καὶ οἱ ΑΝΩΤΕΡΩ

ΘΑΝΑΣΗΣ (τρίγων.)

Κυρία μου, Κυρία, Κυρία μου...

ΜΑΡΙΩΡΗ

Λέγε τι θέλεις, τι ζητεῖς;

ΘΑΝΑΣΗΣ

'Ο ἀφέντης μου σᾶς θέλει... εὐθὺς ὅμως, λέει, ἀμέσως νὰ πάτε... Ἐχασε τὸ καινούργιο του τὸ πανταλόνι καὶ τὸ γυρεύει...

ΜΑΡΙΩΡΗ

'Αχ! αἰωνίως αὐταῖς η ἀκαταστατίαις! Τὸ ἔβαλα ἐπάνω 'ς τὸ κρεβάτι του μαζὺ μ' ἔνα κεντημένο πουκάμισο...

ΘΑΝΑΣΗΣ

(Κινῶν τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπαναλαμβάνων τὰς λέξεις)

Μαζὺ μ' ἔνα κεντημένο πουκάμισο...

ΜΑΡΙΩΡΗ

'Αφες ὅμως καλλίτερα ἀς πάγω μόνη μου νὰ τὰ εῦρω... Θὰ τάκαμ' ἄνω κάτω...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (κατ' ιδίαν.)

Μὰ τὶ τρέχει; κεντημένο πουκάμισο ὁ πατέρας μου!

ΘΑΝΑΣΗΣ

Κυρία, εἰνε λέτε ὥρα νὰ βάλω 'ς τὴ φωτζὰ τὰ ψάρια; 'Αλήθεια· πόσοι θὰ ἥστε 'ς τὸ τραπεζὶ; ρώτω γιὰ νά...

ΜΑΡΙΩΡΗ (πρὸς τὸν Θανάσην μυστικῶς.)

Σιώπα ἀνόητε, κουτέ...

ΘΑΝΑΣΗΣ (κατ' ίδιαν.)

Αἴ! καὶ πότε νὰ 'μιλήσω; δταν σωπαίνω;

ΜΑΡΙΩΡΗ (πρὸς τὴν Χαρίκλειαν.)

Σὺ κόρη μου ἡσύχασε καὶ πήγαινε νὰ κάμησθε, τι σ' εἶπα... Νὰ ἥσαι πάντα φρόνιμη καὶ καλή... πήγαινε εὐθὺς ν' ἀλλάξῃς τὸ φουστάνι σου... μ' ἐννοεῖς. Ναὶ, σήμερα αἱ εὐχαὶ τῶν γονέων σου... (διακόπτεται δάκνουστα τὰ χεῖλη της) 'Ελα νὰ μὲ φιλήσῃς κόρη μου... ἔλα... καὶ πρόσεχε... νὰ ἔχῃς καλοὺς τρόπους, νὰ φέρεσαι εὐγενικά...

[ΓΕΞΕΡΓΕΤΑΙ.]

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ, ΘΑΝΑΣΗΣ

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Θανάση, δέν με λές, σὲ παρακαλῶ, τὶ ἔχουν ὅλοι σήμερον; τί εἰν' αὐταὶ αἱ προετοιμασίαι, τὸ φαγητόν... ἡ μυστικότης... τὶ τρέχει; δὲν 'μιλεῖς;

ΘΑΝΑΣΗΣ

(ποιεῖ βωβὸν ἀποφατικὸν πνεῦμα.)

Δὲν λέγω, δὲν μιλῶ πιά.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Δέγε λοιπὸν, καῦμένε· μὴ γίνεσαι ἀνόητος.

ΘΑΝΑΣΗΣ

'Ανόητος θὰ γένω ἀν μιλήσω· δὲν 'μαντέψατε;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (ίκετευτικῶς.)

Τί; ἀν εἰξεύρης τίποτα, ἔλα, καῦμένε, πέμπου το.

ΘΑΝΑΣΗΣ

Μ' εἶπαν νὰ μὴ μιλήσω... ἀλλά... ἐπειδὴ ἔσεις Κυρία μου, εἰσθε μπερδευ-

μένη μέσα σ' αὐτὴν τὴν δουλειὰ, θὰ σᾶς τὸ 'πῶ, μυστικὰ ὅμως, 'ς τ' αὐτὶ... (σιγηλῶ;) 'παν-δρεύ-εστε... ε... ε...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

'Εγώ; 'Εμὲ θὰ ὑπανδρεύσουν... δὲν τὸ εἶχα 'ς τὸν νοῦν μου.

ΘΑΝΑΣΗΣ

Δὲν σᾶς ἀρέσουν, κυρά μου, αὐτὰ τὰ χαμπέρια;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Καθόλου... δὲν ἔπρεπε νὰ μοὶ τὸ εἶπης κάν.

ΘΑΝΑΣΗΣ

Μπᾶ! Μὰ, κυρία Χαρίκλεια, ὁ γαμβρὸς ποῦ θάλθη εἶνε καθὼς λένε ὄμμορφος, πλούσιος... καὶ τὸ λοιπὸν, σὰν πῶς κάνουν τὰ κορίτσια, κυττάξτε νὰ τοῦ ἀρέσετε, νὰ μὴ τὸν χάσουμε...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Τώρα ἐννόηστα διατί ἡ μητέρα μου μ' ἐσύστησε νὰ καλλωπισθῶ, νὰ ἐνδυθῶ...

ΘΑΝΑΣΗΣ

Βέβαια· νὰ γένετε νύφη, νὰ σᾶς 'δῆ ὁ γαμβρός...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Μὴ μ' ὄμιλῆς καὶ σύ! αἰσθάνομαι πῶς ἀπὸ τώρα τὸν μισῶ αὐτὸν τὸν νέον.

ΘΑΝΑΣΗΣ (κατ' ίδιαν.)

Γρήγορα, πολὺ, μικροῦλα, ἀρχισες νὰ μισῆς τὸν ἄνδρα σου.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Θεέ μου, θὰ ἦνε ἀνυπόφορον, ἀν μ' ἀναγκάσουν ἔξαφνα νὰ παιξω πιάνο, νὰ τραγουδήσω, κι' αὐτὸς νὰ βλέπῃ πάσα προτερήματα ἔχω, πόσα ἐλαττώματα... "Ενας ἄγνωστος καὶ εἰς τοὺς γονεῖς μου καὶ εἰς ἐμέ... Ναὶ· τὸν μισῶ...

ΘΑΝΑΣΗΣ (κατ' ίδιαν.)

'Εδαπᾶ ποῦ καταντήσανε ἡ πανδρεγαῖς εἰν' ἔχθριτα μὲ συμβόλαιο... Μὰ περίμενε δὰ 'λιγάκε νὰ γνωρισθῆτε πρῶτα... μὴ βιάζεσαι, ἔχεις καιρό...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (ἔξαπτομένη ἐπὶ μᾶλλον.)

Εἰν' ἀδύνατον... δὲν τὸν θέλω. Δὲν 'πανδρεύομαι μὲ νέον ἄγνωστον ὅλως

διόλου, όποι πρώτην φοράν τὸν βλέπω. Δὲν ἔμαθα νὰ ὑποκρίνωμαι . . . Θανάση, ἄφησέ με μονάχη μου.

ΘΑΝΑΣΗΣ (ζῆρνης γονυκλινῶν πρὸς αὐτής.)

Κυρά μου, σᾶς πεοικαλῶ . . . μὴν ἀρνηθῆτε νὰ πανδρευθῆτε . . . Θὰ λυπήσετε καὶ τοὺς γονεῖς σας καὶ ἐμὲ . . . Τόσα χρόνια τώρα σχεδιάζω μεγάλο μεγάλο σχέδιο . . .

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Σήκω ἀπάνω· τί σχεδιάζεις.

ΘΑΝΑΣΗΣ (βήχων συνεσταλμένως)

Ξεύρετε . . . ποτὲ δὲν ἔβαλα τὸ ποδάρι μου σὲ κρασοπωλειό.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Καὶ εἶσαι ἀξιέπαινος.

ΘΑΝΑΣΗΣ

*Α μπᾶ! μὲ κορροϊδεύουν οἱ φίλοι μου . . . καὶ δι' αὐτὸ τόσον καιρὸ τώρα σχεδιάζω καὶ μελετῶ νὰ . . .

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Βιάζομαι, λέγε λοιπὸν τί θέλεις νὰ εἰπῆς;

ΘΑΝΑΣΗΣ

*Επῆρα μιὰ μεγάλη καὶ καλὴν ἀπόφασιν . . . πιστεύσω πῶς καὶ σεῖς δὲν θὰ τὴν εὔρετε κακὴν . . . Λοιπὸν θὰ κάμω ρούσικο μεθύσι τάπεφάσισα, θὰ τὸ κάμω τὴν ἡμέρα ποῦ θ' ἀποφασισθῆ ὁ γάμος σας . . . τὴν ἡμέρα ποῦ . . . (Κρούουσι τὴν θύραν.) *Α! κτυπαῦν τὴν πόρτα . . . (βλέπων ἐκ τοῦ παραθύρου.) *Ένας νέος καβάλα ἥλθεν . . . αὐτὸς θὰ ἦνε . . .

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Τετέλεσται! (ἔξερχεται τρέχουσα. *Ακούνται φωναὶ Θανάση Θανάση! ἀπὸ τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ θεάτρου.)

ΘΑΝΑΣΗΣ

*Ο ἄφέντης μὲ φωνάζει! . . . (καλεῖται ἐπάντης καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.) Καὶ ἡ κυρά μου! Αἴ! ποῦ νὰ πρωτοπάγω; (φωνάζει) *Ακουσα, ἔρχομ' ἔρχομαι . . . (τρέχει παραξαλισμένος διὰ νὰ ἔξιλη καὶ συγκρούεται μετὰ τῆς Μαριωρῆς εἰσερχομένης ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς θύρας.)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΜΑΡΙΩΡΗ, ἡμιενδεδυμένη ἐκ τῆς ἀριστερᾶς; Οὐραὶ. ΘΑΝΑΣΗΣ, ΧΡΙΣΤΟΓΛΗΣ, ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ.

—

ΜΑΡΙΩΡΗ

Θανάση, τί κάθεσαι; τρέξε 'γρήγωρ' ἄνοιξε . . . περιμένει ὁ ἄνθρωπος τόσην ὥραν . . . (ὁ Θανάσης ἔξερχεται)—(τρέχουσα ἐν βίᾳ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τῆς σκηνῆς)—Χριστούλη, ἄνδρα μου . . . Ποῦ εἶνε; ἔπρεπε νὰ ἦν' ἐδῶ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ . . .

ΧΡΙΣΤΟΓΛΗΣ (εἰσέρχεται ἐκ τῆς δεξιῶς θύρας, ἀνευ ἐπεγδύσου.)

*Α Μαριωρή μου . . . εἶν' ὁ 'Αριστερᾶς . . . αὐτὸς ὁ ἕδιος . . . Νὰ 'μπήκε μέσος τὸ σπίτι . . .

ΜΑΡΙΩΡΗ

Αἴ! καὶ τὴν κατάστασις εἶν' αὐτῇ; πῶς θὰ τὸν δεχθῆς τὸν ἄνθρωπον;

ΧΡΙΣΤΟΓΛΗΣ

(βλέπων ἐκ τοῦ παραθύρου, τρέχων ἐδῶ. κ'έκετ.)

Νά! ἔγγραφα ἔνα γράμμα . . . ξέχασα τὸ ρούχό μου . . . ποῦ εἶνε;

ΜΑΡΙΩΡΗ

Κ'έγω ἀκόμη δὲν κατώρθωσα νὰ 'νδυθῶ . . . 'πρόλαβε καὶ ἥλθε . . . ἡμουν 'ς τὸ μαγειριδό . . .

ΧΡΙΣΤΟΓΛΗΣ

*Ἐν τούτοις δὲν 'μπορῶ ἔτσι νὰ δεχθῶ τὸν γαμβρόν . . .

ΜΑΡΙΩΡΗ

Οὐτ' ἔγω . . .

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

*Ωραῖα! ἀξιόλογα! . . .

ΧΡΙΣΤΟΓΛΗΣ

Καστορίδη μου, βοήθεια! Σὺ εἶσαι ἀπαθῆς καὶ εἶσαι 'νδυμένος τούλαχιστον . . . Δέξου τον μιὰ στιγμὴν . . .

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

*Ας ἦνε πιὰ! τί νὰ γένη!

ΜΑΡΙΩΡΗ

Νάτος, νάτος ἀνεβαίνει . . . πᾶμε ἄνδρα μου.

(ἀνταγωροῦσι, καθεῖται ἀπὸ ἄλλην θύραν.)

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Τὰ λογικά των ἔχασαν ὀλότελα...
Μ' ἐπεφόρτισαν νὰ τὸν δεχθῶ, καὶ νὰ
τὸν διασκεδάσω,.. ως νὰ ἥμουν ἐγὼ
ἡ νύμφη! (σταυρονοπίται.)

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ καὶ ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

(εἰπε χήμενος ἀπὸ τοῦ βάθους, ἐνῷ ὁ Καστορίδης παρατηρεῖ εἰκόνα τινὰ περιψένων.)

Νὰ περιμείνω μ' εἶπον! "Ω καλλίτερος,
Ανάγκην ἔγω πράγματι σπιγμῶν τινῶν
Οπως συνέλθω.. Μ' ἐσυγχίνησ πολὺ^τ
ἡ θέα τῆς οἰκίας ταύτης· Σύρι γε
τὴν ἀφελῆ ἐκείνην κόρην, ήν προγόνος
μακρούν μόνον εἶδα, ήν ἡγάπησα,
διότι τόσην εἶγεν ἀθωάτητα,
ὅποισν μάτην ἀνεζήτησα παντοῦ,
τὴν κόρην, ήτις δι' ἐμὲ θ' ἀποτελῆ
τὸ πᾶν, θὰ λάβω διὰ σύντροφῶν πιστήν;
(στρεφόμενος καὶ παρατηρῶν τὸν Καστορίδην,
ὅστις απεμακρύνθη καὶ παρατηρεῖ αὐτὸν μετὰ
περιεργείας.)

Μὲ συγγωρεῖτε· θὰν σᾶς εἴδοι, Κύριε·
Τὸν Κόριον Χρηστούλην ἥθελον...

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Εὖθε,

Θὰ γλωττὴν εἶνε μ' ἐπεφύρτισ
νὰ σᾶς δεχθῶ, διότι...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Εἶτα συγγενῆς

βεβήλως.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

"Ογι· εἶμ' ἀνώτερος πολὺ^τ
καὶ συγγενοῦς... Να! εἶμαι φίλος παλαιός,
πρὸς τούτους δὲ τῆς νέας δ' ἀνάδοχος.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (κατ' ίδειν)

Στοιχηματίζω διεὶς ἀνάδοχος,
καθ' ὅσον συμπεριαίνω ἐκ τῶν τρόπων του,
ἐν γνώσει εἶνε...

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

(κατ' ίδειν λοξῆς βλέπων τὸν Αριστείδην)

"Ο, τι θέλον μὲ μᾶς ποῦν,
ἔγδι δὲ βλέπω τίποτ' ἔξιχον.. Γαμβρός
συνειθισμένος!.. ἀπ' τοὺς καθημερινούς..

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Θὰ σᾶς ἐφάνην ἵστις ἀδιάκριτος
πρωὶ τοσοῦτον παρουσιαζόμενος"

νομίζω ὅμως ὅτι εἰς τὴν ἔξοχήν..
αἱ, κάπως τὰ τοιαῦτα ἐπιτρέπονται
καὶ δὲν προσκρούω...

(ιδία)

ἀλλ' ὁ φίλος ὁ σπενδεῖ
δὲν μ' ἐνθικάρεύει· φαίνεται δὲν ἔννοετ
καθόλου ὅτι εἴν' ἡ θέσις μου δεινή.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ (μετὰ δύο, τρία βηδίματα)
Καὶ ωτοικεῖτε βέβαια ἐδῶ σιμά;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

'Ολιγον παραπάνω.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

"Ομως πρὸ μικροῦ
οὐ κλίστε..

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ποσὸ δέκα μόλις ἡμερῶν
ἐνταῦθα γλωττὸν βαρύνθεις γὰρ κατοικῶ
εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

"Ἄξιόλογα! λοιπόν
περιουσίαν πρέπει νῆγετε πολλήν,
ἀροῦ κ' εἰς τὰς Ἀθήνας ἀλλην ἔχετε
οἰκίαν..

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Να!

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ (ώς ἀνακριτής)

Καὶ εἶνε βέβαιος ἀσφαλής;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

"Ἐλπίζω· (κατ' ίδειν) ὅμως δι' αὐτὰ τὰ πράγματα
προηγουμένως ἐπρεπε, μοι φαίνεται
πληροφορίας νὰ ζητήσουν...

(πρὸς τὸν Καστορίδην)

Κύριε,

Παρακαλῶ, θὰν εἶνε ἴσως δυνατόν
νὰ ἔσω τὴν Κύριζν;

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

"Ογι, Κύριε
διότι καὶ οἱ δύο τοιοῦτας ἀνδιμεντοῦ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἐνδιμεντοῦ; νομίζω δι' ἐμὲ
ἐπομέσια πᾶσα ἡτο περιττή.

(κατ' ίδειν)

Καὶ ὅμως τόσοι μὲ ἐπληροφόρησαν
ὅτι θὰ εῦρω ἀφελεῖς κ' εἰλικρινεῖς
ἀνθρώπους, διεὶς ὁ Χρηστούλης εἴν' ἀπλοῦς..

(πρὸς τὸν Καστορίδην)

"Α, Κύριε, λυποῦμαι· ἴσως ἔγινε
ἴγδι αὐτὸς αἵτια τοῦ νὰ στερηθῶ
τοιαῦτης εθναιρίας, καὶ νὰ μὴν ίδει
τὸν Κύριον Χρηστούλην, σύτινος πολὺ^τ
ἀπὸ πολλούς, ἀνθρώπων ἡκοεστα συγχά^τ
τὸν γχαρακτήρα ἐπαινούμενον.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ (ιδία)

"Ω, ω!

Αύτός τά κόρτει! άς τά πώ κ' ἔγω λοιπόν.
(πρὸς τὸν Ἀριστείδην μὲν ὅρος ἥτορος)

Τὸν Κύριον Χρηστούλην ἔχουν δίκαιον
νὰ ἐπαινῶσιν χρόνους τετταράκοντα
γνωρίζω τοῦτον. Εἶναι τίμος; ἀνήρ,
εἰς τὰ καθήκοντά του ἀκριδῆς πολὺ,
ὅταν ἐνθυμοῦμει νὰ τίθεταις ποτὲ
ὑπότιχετιν κέρματαν.—Σύζυγος καλός,
εἴν' ὁ Χρηστούλης καὶ ἑξαρτεῖται πατέρω.
Πρὸς πάνταν δόμως ἀγαπᾷ τὴν κόρην του,
εἰς τὴν ἀριστην ἔδωκεν ἀνατροφήν.
Πιστεύσατέ με· εἴμ' ἀνάδοχος αὐτῆς.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

"Ω! σᾶς πιστεύω.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Μάλιστα ἐνέπνευσεν
εἰς ταῦτην μέσοις μέγα κατά τοῦ συρμοῦ,
φιλάρεσκος δὲν εἶναι καὶ πολύπειρος,
πλὴν γνώστεις ὠφελίμους· ἔλαθ' ἀρκετὰς
σπουδάζουσας κατ' αἰκονίαν . . .

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (κατ' ιδίαν)

Μὰ τὴν πίστιν μου,
Θὰ ἦτο κάρη ἐντελής, ἀν 'ἀρόντιες
νὰ ξεχθῇ ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ ἀνάδοχον.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Πιστεύσατέ με· εἴμ' ἀνάδοχος αὐτῆς.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

"Ω σᾶς πιστεύω.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Εὐτυχής ὁ σύζυγον
τοιχύτην ἀπόκτησες.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (κατ' ιδίαν):

Τοῦτο ἔλειπε!

Εὐχαριστῶ!

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ (κατ' ιδίαν)

Νομίζω τοὺς ἐπαίνεσα
ὅσον ὑποροῦσα! Διάδολε! δὲν ἔπρεπε
νὰ πάνσω τοὺς ἐπαίνους καὶ νὰ θυμηθῶ
πῶς εἶχαμεν ὅλιγο δυσαρεστηθῆ
μὲ τὸν Χρηστούλην! Ἡ περίστασις
δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπει.

(πρὸς τὸν Ἀριστείδην)

Ναι, ναι Κύριε
Πιστεύσατέ με· εἴμ' ἀνάδοχος αὐτῆς.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Μὰ σᾶς πιστεύω, σᾶς πιστεύω, φίλε μου.

(κατ' ιδίαν)

Τῇ ἀληθείᾳ! ἀφ' ὅτου ὁ ἀνάδοχος
προθύμως ἀνεδέχθη τὴν ἔξυμνησιν
τῶν φίλων του, νομίζω ὅτι ἔχασα

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΓΟΣ Β']

πῖσσαν καλήν ιδέαν. Μὲ ἔξαλισσην.

'Αλλὰ ἡς κρίνω μόνος. Ἐρχονται.. Ίδοι ..

ΣΚΗΝΗ Η'.

(ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ μὲ τὸν πῖλον ἀνὰ χεῖρας· ἐνδεδυμένος μαζίρα. ΜΑΡΙΩΡΗ πλούσιως· ἐστολισμένη. ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ νέαν φέρουσα ἐσθῆτα, ταῖνας· εἰς τὴν κόμην, περιδέραιον, κτλ. καὶ οἱ ἀνωτέρω.)

ΜΑΡΙΩΡΗ

(πρὸς τὴν Χαρίκλειαν πρὸ τῆς θύρας)

Μή γντρέπεσαι δὲ τόσον, κόρη μου· γντροπή!
Ξέλα γά σὲ συστήσω.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ιδία)

Κακῶς τραγική
μὲ φαίνεται ἡ πρώτη μας συνάντευξις.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ (πρὸς τὴν Εστίαν τῆς σκηνῆς)

'Εννόησα!

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ (πρὸς τὴν σύζυγόν του)

Προχώρει . . .

ΜΑΡΙΩΡΗ

(πρὸς τὴν Χαρίκλειαν, φίτις σύρει τὸ ἐνδύμα τῆς
μητρός της)

"Αφούς με λοιπόν!

Θὰ σχίσῃς τράβα—τράβα τὸ φουστάνι μου.
(προβάλλοντας καὶ οἱ τρεῖς ἀλληλωθούμενοι. — 'Ο
Ἀριστείδης προχώρει γαιρετῶν ὑποκλινώς.)

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Μὲ συγχωρεῖτε δὲν σᾶς διετάραξα . . .

ΜΑΡΙΩΡΗ (συστήνοος τὴν κόρην της)

'Η κόρη μου . . .

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

'Ω! ξέχω εὐχαριστησιν!

(κάμνει ὑπόκλισιν)

ΜΑΡΙΩΡΗ (ιδία πρὸς τὴν Χαρίκλειαν)

Μή σκύψτης· κράτει τὸ κεφάλι σ' ὑψηλά.

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

(ἀθῶν τὴν σύζυγόν του κρυψίως)

Γυναῖκα μου σιώπα! τίποτε δὲν λέει.

(πρὸς τὸν Ἀριστείδην)

'Ημετές σαγγιγώμην πρέπει νὰ ζητήσωμεν,
διότι τόσην ὄραν . . .

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (διακόπτων εὐγενῶς αὐτὸν)

"Α! σᾶς βεβαίω

τὴν ὄραν δὲν ἔσθάνθην διαβάλλοντας.

Συνομιλίαν εἶχαμεν εὐχάριστην

μὲ τὸν καλόν σας φίλον,

(δεικνύει τὸν Καστορίδην)

ὅστις ἔπλεκε τὸν στέψανό σας μ' εὐγλωττίαν ἀρ-

[κετήν]

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ (πρὸς τὸν Καστορίδην)

'Αλιθεῖα, Καστορίδη μου; σ' εὐχαριστῶ.

ΜΑΡΙΩΡΗ

(συγχρόνως πρός τὴν θυγατέρα της)
Δεν ἔχεις καλήν στάσιν.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΔΑ (ἐπίστης)

Μὰ, μητέρα μου·
Μὲ έμποδίζει τὸ φουστάνι.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδίᾳ θεωρῶν τὴν Χαρίκλειαν)
"Ἄχ ! αὐτὰ

τὰ πρισκατηραμένα λοῦτα τὴν χαλοῦν
τὴν βλάπτον ! κρήμα, κρήμα !

ΜΑΡΙΩΡΗ (πρός τὸν σύζυγόν της χρυφίως)

Παρατήρησε ...
δὲν εἶν' ἐρωτευμένος όπό τωρα ; αἴ;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

(ἔξακολουθῶν νὰ βλέπῃ τὴν Χαρίκλειαν ἐνῷ δὲ
Χρηστούλης προσποιεῖται ὅτι συογγίζει τὴν δέ-
νά του, καὶ δὲ Καστορίδης τρίβει τὸν μύστακά του
ὑπομειδιῶν.)

"Ωραιοτέρας ἀληθῶς θὲ γαλίνετο,

"Αν ἔλειπαν ἐκεῖνα τὰ στολίδια ...

Γονατίκες, ἂ γυνατίκες .. ἀν εἰξεύρατε ! ..

(Οἱ ὑποκριταὶ εἶνε τοποθετημένοι ὡς ἔξης : πρῶ-
τος, δεξιόθεν τοῦ Θεατοῦ δὲ Ἀριστείδης.—"Η Χα-
ρίκλεια μακράν αὐτοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκηνῆς,
μεταξὺ τοῦ Χρηστούλη καὶ τῆς μητρός της. —

"Ο Καστορίδης ἔτχατος πρός τὰριστερά.)

ΧΡΗΣΤΟΓΑΗΣ

(πρός τὴν Μαριωρήν χρυφίως)

"Ολα καλὰ πηγαίνουν· μάκ προσπάθησε
νὰ δώσῃς λίγο θάρρος καὶ τὸν κόρη σου ..
δὲν ἔνγαλον οὔτε λέξιν ἀπ' τὰ στόμα της.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Τψόντι· (πρός τὴν Χαρ.) Κόρη μου, προσπά-
[θησε λαϊπόν]
νὰ πῆς καὶ σὺ δυὸς λέξεις γλατ ! ντρέπεσαι ;
"Εσένα κάθε μέρα κόρτες γλωττά σου !

ΧΑΡΙΚΛΕΙΔΑ

Μὰ κάθε μέρα δὲν μὰ βλέπουν ὡς παντὶ¹
ποῦ ἀγοράζουν μέσα τὰς τὰς ἐμπορικὰς.

ΧΡΗΣΤΟΓΑΗΣ

(πρός τὸν Καστορίδην)

"Εμπα τὸν δικιαν, Καστορίδη μου !
Τι κάθεσαι ; δὲν λέγεις καὶ σὺ τίποτα ;
σὺ, ὡς κουμπάρος, τίποτε δὲν ἔκχρες.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ (ἰδίᾳ)

Δίκαιο ἔχουν· ἀν δὲν ἀνακατωθῶ
ἔγω, τοῦ κάκου ! τίποτε δὲν γένεται ...
Λύτδες δὲν ζέρει νὰ μιλήσῃ τὸ γαμβρός !
ποῦ πῆγαν καὶ τὸν ηὔραν !

(Διασχίζων τὴν σκηνὴν καὶ ἔρχόμενος μεταξὺ²
τοῦ Ἀριστείδη καὶ τῆς Χαρίκλειας γεγωνυίᾳ τῇ
φυνῇ.)

Λέγε, ψίλε μου.

Τὸ μέρος μας, εἰπὲ μου, πῶς σου φαίνεται ;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδίᾳ)

Ταχέως βλέπω οἰκειότητα πολλὴν
ἀπέκτησεν δὲ φίλος ...

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ (γεγωνυίᾳ τῇ φωνῇ)

"Ἄρκετά καλὴ
τοποθεσία ! αἴ ; τι λέγεις ; ἔπειτα ...
(βλέπων τὴν Χαρίκλειαν.)
ἀξέσει δὲ τὸν κόπον .. τόσον ἐκλεκτάς ..
Οὐδὲν τητησες ἀπόψεις ..

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Εἶνε ἀληθές !

Πρὸ πάντων δημιας ἔρεσσα τὰς φυσικὰς
καὶ ἀψιρμούθιώτους καλλονάς· οὐχὶ³
ἐκείνας, ἃς ἡ τέχνη ἀπετόλμησε
νὰ τελειοποιήσῃ ..

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ (κατ' ιδίαν)

"Ω ! δὲν μὲν ἔννοετ.

(πρός τὸν Χρηστούλην, διστις περιπατῶν ἦλθεν
όλιγον πλησίον του)

Τὸ ὄνομά του .. πές μου .. "Ελα .. γρήγορα ..

ΧΡΗΣΤΟΓΑΗΣ

(ἐπίστης, ἔξακολουθῶν νὰ περιπατῇ σύννους καὶ
φυσῶν διὰ τῆς φίνος.)

Τὸ ὄνομά του ; Ἀριστείδης.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

"Α ! καλά !

(πρός τὸν Αριστείδην)
Καὶ .. φίλε Ἀριστείδη, .. ἔτσι .. μόνος σου
στενογωρεῖσαι βέβαια τὸ σπίτι σου ..

(κατ' ιδίαν)
Αἴ τώρα πιὰ πιστεύω μὲν ἐκατάλαβει

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ποτὲ δὲν πλήττω μόνος ὕν.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Κ' ή κόρη μου !
ποτέ της δὲν στενογωρεῖσαι, μὲν ἔλεγε
ἔγθες τὸ βράδυ, δταν τύχη μόνη της
νὰ μείνῃ .. δῆλο καταγίνεται .. ἐδῶ,
ἐκεῖτο ἐνασχολεῖσαι .. Τὸ πιστεύετε ;
δουλειὰ καμμιά δὲν εἶνε ποῦ νὰ μὴ περνᾷ
ἀπὸ τὸ χέρι της ..

ΧΑΡΙΚΛΕΙΔΑ

(σύρουσα τὴν Μαριωρήν ἐκ τῆς ἐσθῆτος)
"Άρκετ, μητέρα μου,
σιώπα πλέον.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

(πρός τὸν Αριστείδην, μετά μακράν σκέψιν αἴ-
ωνης ἀποτελείσμενος)

Παιζεις τίποτε βιολί⁴
κιθάρα, πιάνο, ή κάνγκυ όργανο ;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (βεβιασμένως)

Μετρίως ὅμως· ἐπειδὴ καλλιεργώ
τὰς τέχνας μόνον δι' ἔμε.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Κ' ἡ κόρη μου
ἐπίστη. Φαντασθῆτε, ἔξω γράφησε
προχθὲς μίαν εἰκόνα .. ἀριστούργημα!
καὶ ὅμως εἰς κάνενα δὲν τὴν ἔδειξε,
παρὰ εἰς τὸν Χρηστούλην, ἔπειτα 'ς ἔμε
εἰς τὸν ἔξαδελφὸν της, εἰς τὴν θείαν της
εἰς τὴν γειτόνισά μας, εἰς τὸν γείτονα,
εἰς πέντε δέκα ποσὶ μᾶς ἐπισκέπτονται ..
ἄλλος κάνεις δὲν εἶδε τὴν εἰκόν' αὐτήν,
οὐτ' ὁ ἀνάδοχός της ..

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Να! πραγματικῶ.

Χαρίκλειά μου, ἔχω ἴναντίον σου
παράπονα ..

ΜΑΡΙΩΡΗ

πηγαῖνεις, κόρη μου, λοιπάν
νὰ φέρῃς τὰς εἰκόνας σου; νὰ τὰς ιδῇ
καὶ ὁ ἀνάδοχός σου; 'Ελα, πήγαινε ..

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Μητέρα μου τι λέγεις; ..

ΜΑΡΙΩΡΗ (ώθοσσα αὐτὴν κρυφίως)

'Ελα, πήγαινε ..

(δυνατώτερα)

Μὲ γκουσσές; νὰ φέρῃς τὴν εἰκόνα σου
κυρίζ μου, τὸ Θέλω.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Μὰ τὸ ἔργον μου
ἔκεινο ἦτο ἄθλιον.. τὸ ἔσχισα!

ΜΑΡΙΩΡΗ

(κρυφίως πρὸς τὸν σύζυγόν της)

Τὸ ἔσχισε! ἀκούεις; πῶς σὲ φύνεται!
νὰ σχίσῃ τέτοιο ἔργον!

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

(διασαυρῶν τοὺς βραχίονας μὲν φος ἀπελπισικὸν)

Τι νὰ πῆ κανεῖς!

ΜΑΡΙΩΡΗ

Αἴ; κάθεσαι 'ς τὸ πιάνο καὶ τραγούδησε
τούλαχιστον ἔκεινο τὸ τραγοῦδι σου
παῦ λέει: «Τόδα.. ἀνθη.. κρίνα..»

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

(ἐπικυρῶν καὶ κλίνων μέχρι γῆς)

Μάλιστα!

Ἐξαίρετα!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Λυποῦμαι μόνον, καὶ πολὺ^ς
ὅτι δὲν εἶμαι ίσως δικατάλληλος
τῆς δεσποινίδος σήμερον ἀκροατής,
ὅπως τὴν ἐκτιμήσω ..

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (ιδίᾳ)

'Α! τι χλευασμὸν
οἱ λόγοι του δεικνύουν!
(πρὸς τὴν μητέρα της)

Φθάνει, μητέρ μου·
μὴ μὲ βιάζῃς πλέον .. ἄλλως πιθανῶς
θὰ κλαύσω.

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ (πρὸς τὴν σύζυγόν του)

'Αφες, ἄφες πλέον, Μαριωρή.

ΜΑΡΙΩΡΗ

'Ας γένει! Κρημα! ὅλα μᾶς ἀπέτυχαν!
(βλέπουσα τὸν Θανάσην εἰςερχόμενον)
'Άλλ' εὔτυχως τὸ γεῦμα εἶναι ἔτοιμον!
εἰς τὸ τραπέζι, ἔξρω, θὰ τοὺς βάλωμεν
καντά τὸν ἔνα εἰς τὸν ἄλλον.. ἀ! αὐτὸν
θὰ ἐπιτύχῃ τέλος πάντων ..

—

Σ Κ Η Ν Η Ή Θ'.

ΘΑΝΑΣΗΣ (φέρων χειρόμακτρον ὑπὸ μάλην)
καὶ ΟΙ ΛΝΩΤΕΡΩ.

ΘΑΝΑΣΗΣ

"Ετοιμό

Κυρία, εἶναι τὸ τραπέζι.

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Αϊ! καλά!

(πρὸς τὸν Αριστείδην)

Κύριε Αριστείδη, εἶμαι βέβαιος
ὅτι οὐδὲν άρνηθῆτε, ὅτι σᾶς προσκαλέσωμεν ..

ΜΑΡΙΩΡΗ

'Εκ τοῦ προχείρου, διτε εύρεθη ..

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

'Αλλά ..

ΘΑΝΑΣΗΣ

'Η Μαριγώ νὰ λθῆτε μ' εἶπε γρήγορα, ..
ἡ σοῦπα θὰ κρυώσῃ ..ΜΑΡΙΩΡΗ (κρυφίως πρὸς τὸν Θανάσην)
Σιωπή, κουτέ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ζητῶν νὰ ἀρνηθῇ)

Γνωρίζετε πῶς ήλθον δι' ὑπόθεσιν ..
περὶ τοῦ κτήματος ἔκεινου νὰ μιλήσωμεν ..

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Πολὺ καλά· καὶ μήπως τάχα τρώγοντες
ὅτι εἰμποροῦμε γάλακτον ὅτι θέλωμεν;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ναί.. ὅμως.. νὰ σᾶς εἶπω τὴν ἀλήθειαν;
Ἐπρογευμάτισα ..

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ καὶ ΜΑΡΙΩΡΗ (ταγχρόνως)

'Επρογευμάτισε!

ΜΑΡΙΩΡΗ (χατ' ίδιαν)

Τούς κάκου πήγαν δσα πρεστοίμαζα! Τα λογικά μου γάνω πλέον τάχασα, δὲν ξέρω τι νὰ κάμω.

(πρὸς τὸν Ἀριστείδην)

Πῶς; ἐφάγατε..

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Κυρία μου, ὀλίγον γάλα ςπιά, πρὶν ἔλθω νὰ σᾶς θῶ..

ΜΑΡΙΩΡΗ

Καὶ ἡ κόρη μου
Ἐπίσης! μ' εἶπε τὸ πρωΐ πῶς ἐφάγε!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ίδια)

Κ' ἡ κόρη της ἐπίσης! Ἀνυπόφορος κατήγνωστής ἡ τοιαύτη παρομοίωσις!

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ (ἐπεμβαίνων)

Ἄγ! δὲν πειράζει..

(πρὸς τὸν Χρ. καὶ τὴν σύζυγόν του)

Μὰ δὲν πάντες έσεις;
ἀνθητίαις πάντα κάμνετε· ἀρκεῖ..

ΧΡΗΣΤΟΥΓΛΗΣ

(ίδιαιτέρως πρὸς τὸν Καστορίδην)

Ἄγ! Καστορίδη· δὲν έσυνηθίσαμε
τοὺς αὐτὰς ἀκόμη· τι νὰ γένη;

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ (ἐπίστις)

Σιωπή.
εἰς τὸ τραπέζιον γρήγορα πηγαίνετε
καὶ μήντις ἀργήτε..

ΧΡΗΣΤ. καὶ **ΜΑΡ.** (πενθίμως)

΄Χάσαμε τὴν θρεξί!

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

΄Εμπρός! δὲν βλάπτει.. Ξεύρω τι θὰ κάμω τοῦ.
(πρὸς τὸν Ἀριστείδην, ἀφοῦ ὥθησε τοὺς δύο συζύγους ἀπεγνωκότας)

Μάς συγγιγνετε; Διν μόνον αὐτὸν περινόμεν..
μαζὸν σου ἐδῶ μένει καὶ η Χαρίκλεια
΄ποῦ ἐφαγεν ἐπίσης..

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (χατ' ίδιαν)

΄Άγ! τι μ' ἔκαμψε!
καὶ τι θὰ κάμω τώρα;

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

(πρὸς τοὺς συζύγους ἐξεργόμενος μετ' αὐτῶν)

Άγ; τὰ βλέπετε,
πῶς ήρθαν ἔτσι; πάλι ἔγω, καὶ πάλι ἔγω!
΄Αφες τους τώρα νὰ τὰ ποσιν..

ΧΡΗΣΤΟΥΓΛΗΣ

΄΄΄ εὖγχαριστῶν.
νὰ σὲ φιλήσω, ἀδελφή μου· χάσαμε
εἰπετες τὸν νοῦν μας!

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

΄Έλα πᾶμε γρήγορα,
[ξέργονται]

ΣΚΗΝΗ Ι.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ καὶ **ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ**

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ίδια)

΄Ωραῖα! φεύγουν, έφυγαν καὶ μόνοις μᾶς ἀφίνουν!
πολὺ καλά! περίφραξα! καὶ μάλιστα ἐξ ὅσων
ώς τώρα εἴπον καὶ ἔκαμψαν, αὐτό νομίζω εἶνε
ἀπ'όλα τὸ καλλίτερον.. Θὰ κρίνω πλέον μόνος..

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (ίδια)

΄Α! πῶς φοβοῦμαι! ἀράγε τι θὰ μὲ λέγῃ τώρα;
Τι νὰ τοῦ πῆγάρα κάνεις; πόσον θὰ μένγχαρισεις
ἄν μ' ἔχαιρέτα καὶ έφευγε!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ίδια)

΄Εὔρεσκουμει εἰς ἄκρα
στενογχωρίαν ἀληθῶς. Πόθεν καὶ πῶς ν' ἀργίσω;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

(ίδια στρέφουσα τὰ νεῦτα μετά μακράν σιωπήν)
Μὲ εἶνα ἀδιάφορον; Αὐτός κάμη ὅ,τι θέλει..
Συνομιλίαν δὲν ζητήση, έγω δὲν διδω νύξιν.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

(δειλῶς πρὸς τὴν Χαρίκλειαν)
Κυρία, λίγην ἐνωρίς προγεύεσθε, ως θλέπω..

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ναι, Κύριε.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Χαίρω πολὺ· διότι εἶταις
αὗτοῖς τοῖς περιστατικοῖς ἀπολαμβάνω τώρα
τὴν τόσην εὐχαρίστησιν...

(ἡ Χαρίκλεια ὑποκλίνεται)

... τοῦ νὰ συνομιλήσω
μὲ θεσπονίδας ἔγουσταν τοσοῦτον πνεῦμα, σας
καὶ χάριτας καὶ καλλονήν..

(χατ' ίδιαν)

Καλά, καλά πηγαίνω.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (ίδια)

Νά τα! αὐτὸς μας ἔλειπε! Διν ἔξακολουθήσῃ
τοιουτοτρόπως, βέβαια δὲν λέγω οὐτε λέξιν...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ίδια)

Δὲν ἀπαντέ; ἔγω θερήσω τοιαύτη κολακεία
πῶς; Ηξίζεις ἀπάντησιν.. Άς δοκιμάσω σμις
έκ νέου..

(πρὸς τὴν Χαρίκλειαν)

Τὴν ζωγραφικήν, ως φάίνεται, ἀγαπάτε;
διότι...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

"Οχι, Κύριε.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Τήν μουσικὴν βεβαίως;

διέται . . .

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

"Οχι, Κύριε . . .

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἐν τούτοις ὅμως λέγοντο
ὅτε εἰς τὸ κλειστούμενόν εἴσθε προγωρημένη,
διέται . . .

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

"Οχι, Κύριε.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Θά φάλλετε βεβαίως.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Σᾶς βεβαιόνει αὐθεντικός . . .

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (Ιδία)

Τούλαχιστον μὲ λέγετε
τῆν καθαρὰν ἀλιθειαν! Δὲν μοιάζει τούς γονεῖς
Ιτης.

(πρὸς τὴν Χαρίκλειαν)

Καὶ σᾶς ἀρέσκει τὴν ἔξοχήν;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Πολὺ εὐχαριστοῦμεν
μὲ τοὺς γονεῖς μου μένουσα ἐδῶ, καὶ τίποτ' ἄλλο
δὲν θέλω, οὔτ' ἐπιθυμεῖ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (Ιδία)

Καλά διὰ μνηστήρα ὅμως
πολὺ κακὰ καὶ ἄθλια.
(μετὰ μακρὰν σιωπὴν τὴν Χαρίκλεια ζητεῖ ν' ἀ-
πέλθῃ, ἀλλ' ὁ Αριστείδης λέγει αὐτῇ.)

'Ακόμη μίαν λέξιν,
μίαν καὶ μόνην, δεσποινίς τὸν λόγον, δι' ὃν τὴν θεοῦ
βεβαίως θὰ γνωρίζετε, ὄμολογήσατε το.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (Ιδία)

Ἐφίσασίς τὸ προκείμενον! καὶ τώρα τί νὰ εἴπω;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Τὸ πάρχουν σχέδια κρυψά.. καὶ ταῦτα σετες, Κύρια,
νὰ ἀγνοήτε ἐπρεπε, καθὼς καὶ ἐπεθύμουν . . .
καὶ μὲ τὸ ὑπεργέθησαν.. ἀλλὰ ὑμεῖς ως βλέπω,
γνωρίζετε λεπτομερῶς τὰ πάντα, καὶ πιστεύω
πᾶς δὲν συγκατετέθητε . . .

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἐγώ;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

"Ω! μή μ' ἀρνηθεῖ!

Ἐὰν δὲ ἄκουν ἔγινα τῆς λύπης σας αἰτία,
οἵς βεβαιῶ μετανοῶ καὶ θὰ μεταμελοῦμαι
(κρυψίως)

Εἰς τὴν δειλὴν νεάνιδα ἀς ὁώσω Ἀΐγο Θάρρος.
(πρὸς τὴν Χαρ. ζητῶν νὰ λάβῃ τὴν γετρά της)

Πιστεύσατε .. σκοπός μου ήν .. ἀπλῶς .. χωρίς
[νὰ θέλω ..

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Α, Κύριε, παρακαλῶ μ' αὐτὰ τὰ ἐννοεῖτε;
ἀργήσατε τὴν γετρά μου . . .

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (μετ' ἐκπλήξεως.)

Τι ἐννοῶ; Κύρια ..
πῶ; οὐ ποθέτετε λοιπόν;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Δὲν ὑποθέτω, σχέση ..
Ἄλλ' ὅμως, σᾶς παρακαλῶ, πιστεύσατέ με ὅτι
καθόλου δὲν συνείδεται εἰς τοὺς τοιούτους τρόπους.
(κάθηται παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ λαμβάνει
βιβλίον τι.)

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (Ιδία.)

Εὖθης εἶν' τὴν κόρη τὴν ἐθαύμασσα!
ἀθώα μ' εἶπον εἶνε καὶ ἐνόμισα
πᾶς εὗρον τέλος πάντων .. ὅμως αήμερον
ἐχάθι τὴν ἀθωότητα καὶ ἀνέζησεν
ὑπὸ ἄλλο σχῆμα, ως τὴν κάμπην οὕτω δὲ
τὴν ἀθωότητα σήμερον κατέτινεσε
μικρόνοις . Άλλ' ὅμως ἡ κοινωνία προγένεται
τὴν κόρην ταῦτην ἀλλως ὄμοιούσαν. Ναι!
Εἶχε γλυκεῖταν λαλίαν, τὸν γέλωτα
ἐπὶ τὰ γείλη, τὸ δὲ βλέμμα αὐτῆς παιδός
ἀθέους τῆς βλέμματος .. καὶ τὴν ἥρεσα.
Άλλ' ὅμοιογουμένως—ἔστω! —σήμερον
ἐκ τοῦ πλησίου εἶν' εὐθύτες .. "Αδικον,
πλὴν τέ νὰ γίνη; τὴν πλάνη καὶ αὐτό!
Εἰς τον ἀνάδοχον της, πάγω νὰ εἰπῶ.
Ἔηρά, ἔηρά τι, τέλος ἀπεψάσσα.

[γαιρετῷ τὴν Χαρίκλειαν καὶ ἔξεργεται.]

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ, ΜΑΡΙΩΡΗ

ΜΑΡΙΩΡΗ

(εἰσερχομένη, ἐκ τοῦ βάθους.)

Λοιπόν;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

"Αχ! ηλθεῖς ἐπὶ τέλους, μητέρα μου!
Αργήσατε πολύ.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Τι ἔγινε δέ Κύριος Αριστείδης; Εφυγε;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ναι, δόξα σοι ὁ Θεός.

ΜΑΡΙΩΡΗ

"Εφυγε; καὶ μὲ τὸ λέγεις μὲ τόσην
εὐχαριστησιν; Εφυγε;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἐτελείωσε· τὸ ξήτημα ἐλύθη· οὗτος ἔγω αὐτὸν ἀρέσω, οὗτος αὐτὸς ἐμένα, καθὼς φαίνεται...

ΜΑΡΙΩΡΗ

(προσάγουσα τὴν Χαρίκλειαν εἰς τὸ παράθυρον.)

Χαρίκλειά μου ἔχεις λάθος. Ἐλα 'δῶ, παρατήρησε, βλέπεις, κάτω 'ς τὸ περιβόλι ὄμιλεῖ μὲ τὸν Καστορίδην καὶ μὲ τὸν πατέρα σου· βεβαίως σὲ ζητεῖ...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Τὸ κακὸν εἰς βάρος του! ἔγω ποτὲ δὲν θὰ τὸν ἀγαπήσω, ἃς ἦνε βέβαιος... αὐτὸς μ' ἐμπνέει φόβον...

ΜΑΡΙΩΡΗ (βεβιασμένως γελῶσα.)

Χά! χά! χά! μὴ 'μιλῆς 'σὰν παιδί. ἐσὺ τώρα εἶσαι μεγάλη κοπέλλα... Νὰ ἔρχεται ὁ ἀνάδοχός σου... θὰ μᾶς φέρῃ εἰδήσεις.

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΚΛΣΤΟΡΙΔΗΣ (εἰσερχόμενος.)

Ἄπετύχαμεν!

ΜΑΡΙΩΡΗ (ἀπελπιζει)

Ώ δυστυχία!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Τί καλά!

ΜΑΡΙΩΡΗ

Καλὲ ἀλήθεια ἀλήθεια; ἔφυγε;

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Ψεύματα θὰ σᾶς 'πῶ; Τὸ συνοικέσιον αὐτὸ δὲν τοῦ συμφέρει... Τώρα περιπατεῖ κάτω 'ς τὸ περιβόλι νὰ 'πάρη τὸν ἀέρα του. Σὲ κομμάτι φεύγει.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Κρῖμα! κρῖμα!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Μητέρα μου, μὲ ἐπιτρέπεις τώρα νὰ 'βγάλω αὐτὸ τὸ καινούργιο μου φουστάνι;

ΜΑΡΙΩΡΗ

Κάμε ὅ, τι θέλεις τώρα πῦά.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (πηδῶσα)

"Αχ! ἐπὶ τέλοντος σώθηκα! Ούφ! "πῆγα νὰ σκάσω.

[εἰσέρχεται]

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

ΧΡΗΣΤΟΥΓΛΗΣ, ΜΑΡΙΩΡΗ, ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ. ΘΑΝΑΣΗΣ.

—

ΧΡΗΣΤΟΥΓΛΗΣ

(κρατῶν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Καστορίδην)

Νὰ λοιπὸν, πάρε· ἀφδῦ ἐπιμένεις.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Τί εἶν' αὐτό;..

ΧΡΗΣΤΟΥΓΛΗΣ

Εἶνε γράμμα πρὸς τὸν Κύριον Χηνόπουλον.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Μὰ τ' ἀποφασίσατε καλά; δέχεσθε τὴν πρότασίν του; 'Αφῆστε πρῶτα νὰ τὸ καλοσκεφθοῦμε, ἀν ταιριάζουν τὰ παιδιά... .

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

"Α μπᾶ! τὸ ἐσκεφθῆκαμε· εἶνε πολὺ καλὸς γαμβρὸς ὁ Χηνόπουλος... Νὰ δείξουμε 'ς τὸν Κύριον 'Αριστείδην πῶς δὲν 'χαθῆκαμε ἀπὸ γαμβρούς!

(ἀναγινώσκων τὸ ἐμπεριεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς)

«... "Οθεν μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως ἔλαβον τὴν ἐπιστολὴν σας, προθύμως δὲ ἀποδέχομαι καὶ τὴν αἴτησίν σας..» — Πολὺ καλὰ — (φωνάζει) Θανάση!

ΜΑΡΙΩΡΗ

Μὰ ἔτσι γρήγωρα! δὲν συλλογεῖσθε ὅτι ἀμα στείλετε τὸ γράμμα σας αὐτὸ, τελείωσε πιὰ μὲ τὸν Κύριον 'Αριστείδην;

ΧΡΗΣΤΟΥΓΛΗΣ

'Εσὺ γυναικά μου δὲν 'ξέρω τί ἔπαθες μὲ τὸν 'Αριστείδην! καὶ καλὰ αὐτὸν κι' ὅχι ἄλλον. 'Επιμένεις, ώς νὰ ἐπρόκειτο σὺ νὰ τὸν 'πάργις...

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Νὰ σᾶς 'πῶ; ὅλα τὰ ἐσκέφθην.. ἀλλὰ ἀν δὲν κάμουμε ἔτσι, ἐσεῖς ποτὲ τί-

ποτα δὲν θ' ἀποφασίσετε. Θὰ γεράσῃ γέ
κόρη σας πρὶν τῆς εῦρετε ἄνδρα . . .

(ἐξακολουθεῖ ἀναγινώσκων)

(Πρὸς τὸν Χρηστούλην) Ἡ μητράβο! Χρη-
στούλη· τοῦ γράφεις νᾶλθη νὰ περάσου-
με καὶ τὴν βραδειὰ μαζύ. Ἔτσι πρέπει
κάνεις νὰ ἐργάζηται· τὸν ἔνα χάνουμε,
τὸν ἄλλον ὑβρίσκομεν . . . (ἴγχειρίζει τὴν ἐ-
πιστολὴν εῷ πρὸ μικροῦ εἰσελθόντι Θανάση.) Θανάση,
πάρε· πήγαινε δσο ὅμπορεῖς
ταχύτερα εἰς τὰς Ἀθήνας· κάτω εἶν' ἡ
ἄμαξα ποῦ ἦλθα, πήγαινε μ' αὐτῆν . . .

ΘΑΝΑΣΗΣ

Ποῦ θὰ τὸ δώκω τὸ γράμμα; . . .

ΚΛΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Ἄ! καλὰ λέσ! γνωρίζεις τοῦ Κυρλου
Χηνοπούλου τὸ σπίτι;

ΘΑΝΑΣΗΣ

Τοῦ βουλευτοῦ, ποῦ τὸν ἔβριζε χθὲς
ἡ Ἀλήθεια;

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Ναὶ, τοῦ βουλευτοῦ· πήγαινε λοιπὸν
τὶ κάθεσαι;

ΘΑΝΑΣΗΣ (δειλῶς)

Ἄφεντη, εἶν' ἀλήθεյα αὐτὸ ποῦ μ' ἔ-
λεγ' ἡ Μαριγώ, τὸ πῶς τάχατες ἡ Κυ-
ρὰ Χαρικλίτσα δηλαδὴ, δὲν ὑπερεύ-
εται;

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ (γελῶν)

Ἐννοյα σου, Θανάση· αὐτὸ τὸ γράμ-
μα εἶνε δι' ἄλλον γαμβρὸν βεβαιότα-
τον. Θὰ γίνουν ἀμέσως κ' οἱ γάμοι . . .

ΘΑΝΑΣΗΣ

Μὲ συγχωρεῖτε δηλαδὴ . . . μὰ τ' ἀ-
γαπῶ τὸ σπιτικό μου . . .

(προχωρεῖ ὄλιγα βήματα, ἀλλ' ἐπιστρέφει.)

Καλὲ καλὲ ἔχασα . . . Ὁ ἄλλος κά-
τω τὸ περιβόλι μ' ἔλεγε πῶς θέλει,
ἀφέντη, νὰ σᾶς δῆ, πρὶν φύγῃ.

ΧΡΗΣΤΟΓΛΗΣ

὾ ἄλλος; ποιὸς ἄλλος;

ΘΑΝΑΣΗΣ

Νά! ὁ ἄλλος! ἐκεῖνος ποῦ δὲν πα-
τρεύεται πιά.

ΧΡΗΣΤΟΓΛΗΣ

Ο Κύριος Ἀριστείδης! πήγαινε πέ
του γρήγορα νὰ λθῆ. Μπᾶ! πῶς δὲν ἔ-
γινε τάχα γαμβρός μας, δὲν πρέπει νὰ
χωρισθοῦμε θυμωμένοι! (Ο Θανάσης δι-
τις ἔξηλθε ἐπὶ μακρόν, ἐπιστρέφει εἰσάγων τὸν
Ἀριστείδην, μεθ' ὁ ἀναγκωρετ.)

(Ἐπετρεπτὸ τέλος.)

ΙΩ. ΚΑΜΠΟΓΡΟΓΛΟΥΣ

ΟΙ

ΑΣΤΕΡΕΣ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΟΔΩΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

III

Ἐν φόρο ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 1 ἀστὴρ ἔξηρ-
χετο τῆς πόλεως διὰ τῆς μιᾶς θύρας, ὁ
ὑπ' ἀριθμὸν 2 εἰσήρχετο διὰ τῆς ἑτέρας,
κραυγάζων.

— Ἀγοράσατε ἀρετήν! ἀγοράσατε ἀ-
ρετήν! τὶς θέλει ν' ἀγοράσῃ ἀρετήν;

“Οσοι ἥκουσαν πρῶτοι τὴν παράδο-
ξον ταύτην κραυγὴν ἐνόμισαν ὅτι πα-
ρήκουσαν· ἀλλ' ἡ Πλειάς ἔχουσα πεπο-
θησιν εἰς τὴν καλὴν ποιότητα τοῦ ἐμπο-
ρεύματός της, τὸ ἀνήγγειλε μεγαλοφώ-
νως καὶ ἀφελῶς, εἰς τρόπον ὥστε καὶ
εἰς τοὺς μᾶλλον ἀπίστους οὐδεμίᾳ ἀμφι-
βολίᾳ ἔμενε περὶ τῆς φωνῆς ταύτης.

Οἱ ἀκούοντες αὐτὴν ὑψούν τοὺς ὥμους,
καὶ ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους.

— Θὰ ἦνται κάμμια τρελλὴ, δραπε-
τεύσασα ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖον.

Οἱ πλούσιοι προσέθετον:

— Τὴν σήμερον κατασκευάζουσι τό-
σον στενὰ τὰ σπίτια, καὶ ἔπειτα ἔχομεν
τόσα ἔπιπλα· ποῦ διάβολο θέλει νὰ βά-
λωμεν τὴν ἀρετήν της;

Οἱ πτωχοὶ ἐψιθύριζον:

— Τὶ νὰ τὸ κάμωμεν ἡμεῖς οἱ πτωχοὶ
αὐτὸ τὸ πολύτιμον ἐμπόρευμα; τὶ τὸ
ὄφελος ἀν καταβάλλωμεν τόσας θυσίας
διὰ νὰ τὸ ἀποκτήσωμεν, ἀφ' οὐ ἔπειτα
δὲν θὰ μᾶς πιστεύωσιν ὅτι τὸ ἔχομεν.

Αἱ γυναικεῖς ἔλεγον:

— Όραῖα, ἀρετή! αὐτὸ μόνον μᾶς